

Neamul Goleștilor în conștiința posterității

Cristina Boțoghină*

Cuvinte cheie: Golesecu, familie, conac, muzeu

Keywords: Golesecu, family, manor, museum

Dincolo de moștenirea politică - socială și culturală prin care ideile revoluționare ale boierilor Golesecu a influențat modernizarea societății românești și devenirea europeană a României, neamul Goleștilor a rămas în conștiința posterității prin patrimoniul cultural lăsat moștenire poporului român. Cu alte cuvinte, contemporanii și urmașii noștri pot înțelege importanța și măreția acestui neam de boieri români prin prisma obiectelor de patrimoniu, arhivei, toate puse în valoare de inestimabilul ansamblu istoric al reședinței prin care s-a păstrat identitatea familiei, *conacul*.

După încetarea din viață a fiilor lui Constantin (Dinicu) Golesecu, a soției sale Zoe C. Golesecu și a Anei Racoviță (unica soră a celor patru frați), conacul a trecut în grija Feliciei Racoviță care a rămas să-l *ocrotească* până la încetarea din viață, în anul 1906. Apoi, conacul a fost luat în grijă de Ecaterina Golesecu, văduva lui Alexandru G. Golesecu-Arăpila, până în anul 1925, când s-a stins din viață.

Demersuri pentru a da o funcționalitate evocatoare ansamblului de la Golești au fost făcute în mai multe împrejurări în perioada interbelică. Scopul de a crea la Golești, Muzeul Renașterii Naționale¹, un proiect lansat din 1921, a asociat multe energii. Muzeul Renașterii Naționale urma să cuprindă comoara de amintiri legată de mișcarea social – politică și culturală de redeşeptare națională de la 1821, până la reîntregirea României. Din păcate acest proiect nu a putut fi finalizat, în acea perioadă. Abia în al patrulea deceniu, în calitate de urmașă, Elena Peticari-Davila, care era o consecventă exponentă a ideii ca ansamblul de la Golești să devină o instituție muzeală, a făcut numeroase demersuri pentru ca ideea să devină realitate. Cultul pentru înaintași a determinat-o să întreprindă numeroase demersuri la persoanele influente ale timpului. Așa a ajuns să prezinte doleanțele sale generalului Ion Antonescu, în anul 1937, în mai multe rânduri, istoricului Alexandru Lapedatu, Prefecturii Muscel².

Elena Peticari-Davila, fiica doctorului Carol Davila, a fost una dintre cele mai remarcabile personalități argeșene, inițiatore a numeroase donații și acțiuni filantropice³. Astfel, în anul 1910, ea a donat către „Administrațiunea Casei Bisericilor părțile ce mi se cuvin din casele mari și parcul din vatra satului Golești,

---

* Muzeograf - Muzeul Viticulturii și Pomiculturii Golești, Argeș

¹ Ioan Opreș, *Ansamblul de la Golești și Comisiunea Monumentelor Istorice* în „Museum Studii și comunicări Științifice”, vol. XI, Golești, 2011, p. 349.

² Virgiliu Z. Teodorescu, *Soarta ansamblului de la Golești în timpul celui de-al doilea război mondial*, în „Museum Studii și comunicări științifice”, vol. XI, 2011, p. 337.

³ Serviciul Județean Argeș al Arhivelor Naționale (se va cita S.J.Ag.A.N.) fond *familial Peticari - Davila*, pachet III, nr. act 27, f. 3.

județul Muscel, în suprafață de patru hectare și 1000 metri pătrați, cu toate dependențele ce se găsesc în parc, astfel cum sunt prevăzute, în actul de expertiză aflat în dosarul tribunalului Ilfov, Secția a IV-a, nr. 5521/1902”⁴. Elena Perticari-Davila a donat părțile ce i-au revenit din moștenirea de la mama sa, Anica Davila și de la mătușa sa, Felicia Racoviță. În continuare a condiționat, că „dacă statul va deveni proprietar asupra întregii case a Goleștilor și a parcului, Casa să fie conservată ca monument public, fără a i se putea da vreo altă destinațiune de cultură. Custodele, sau altă persoană nu va putea locui în casa propriu-zisă a Goleștilor, ci numai în celelalte corpuri de casă”⁵. Intenția acestei donații a fost concludentă, aceea de a salva de la distrugere un obiectiv istoric de mare importanță, așa cum era ansamblul de la Golești.

La 15 mai 1941 Elena Perticari-Davila îi scria Mariei Antonescu:

„Scumpă Doamnă Antonescu, Mi-ai comunicat că Generalul, fiind prea ocupat, nu-l pot vedea și că să-ți scriu dumitale cerințele mele. Știi că pentru mine personal nu cer nimic – și că interesându-mă de casa strămoșească din Golești nu am nici un profit material, nefiind posesoare chiar de o părticică în acest vechi monument istoric al Munteniei. Ai spus, ce e drept, că nu sunt bani ca să se repara decât vechile biserici, monumente istorice, dar care biserică poate fi mai monument istoric decât casa din Golești – casă care a fost trecută de ministrul Alexandru Lapedatu pe lista monumentelor istorice. În această casă a trăit Dimitrie Golescu și în ea a fost cea dintâi școală românească – în ea a fost suflarea mare din 1848 – și au trăit cei patru frați Golescu. În 1939 s-a dispus cumpărarea acestui locaș pe suma de 1 milion, actele au fost dresate (...). Rog, dar, să se plătească suma și apoi să se facă luarea în posesiune a acestei case (...). În ultimul rând au fost adăpostiți în ea refugiați, apoi legionarii au venit și și-au făcut de cap, au smuls dușumelele, a luat foc și acoperișul și, dacă nu se vor lua măsuri imediate de reparare, casa va fi o ruină (...). N-am făcut fraza pentru biata casă din Golești, dar trebuie să-ți mărturisesc durerea ce o am să închid ochii fără să fi asistat la această realizare”⁶.

Un complex de factori a făcut posibilă dorința Elenei Perticari-Davila de a se înființa la Golești un muzeu. Astfel, în anul 1939, Regele Carol al II-lea prin decretul lege 296 din 7 iunie, „a declarat de utilitate publică și interes cultural național a expropriării imobilului proprietatea moștenitorilor Golescu”. Regele Carol al II-lea a dat șansa consacării ansamblului laic medieval de la Golești și a integrării lui firești în sistemul universal de valori.

Lectura celor 643 de scrisori, lăsate de Ștefan C. Golescu lui Filip Lahovary a determinat o veritabilă revelație cercetătorului George Fotino, care și-a consacrat

⁴ *Ibidem*, f.4

⁵ *Ibidem*, f. 5.

⁶ S.J.Ag.A.N, fond *familial Perticari -Davila*, pachet III, nr. act 27, f. 12.

mulți ani pentru descifrarea textelor și redactarea monumentalei lucrări „Din vremea Renașterii Naționale. Boierii Golești”. Lucrarea a apărut în anul 1939 și s-a bucurat de numeroase recenzii apărute în presa timpului⁷.

George Fotino a pomenit în scrierile sale, despre starea de degradare în care se găsea casa din Golești⁸. De asemenea, în unele conferințe radio, susținute la începutul anului 1940, a prezentat informații despre personalități din familia Goleșcu, precum Zoe C. Goleșcu și despre Casa Goleștilor din Muscel. Toate această activitate susținută, a avut ca scop atragerea atenției asupra Curții Goleștilor, dar mai ales de a obține sprijinul pentru a salva de la distrugerea totală.

În luna mai a anului 1942 George Fotino a mers la Institutul Național al Cooperăției care era condus de George Minescu și i-a solicitat „o înlesnire pentru o cantină a copiilor săraci, pe care o conducea soția sa, Maria Fotino”⁹. George Minescu a fost de acord cu cererea lui George Fotino, rugându-l în schimb să-l ajute cu realizarea documentației privind refacerea conacului lui B. P. Hașdeu din comuna Cristinești, jud. Hotin, pe care cu fondurile institutului intenționa să-l restaureze și să întemeieze o casă memorială și un cămin cultural. Profesorul Fotino i-a făcut propunerea ca în loc să restaureze conacul lui B.P. Hașdeu care era de altfel situat departe de București, să-și îndrepte atenția spre conacul Goleștilor care se afla într-o ruină avansată.

S-a reușit astfel ca în perioada cuprinsă între 9 iunie 1942-14 iulie 1944, în timp de război, cu sprijinul unor specialiști ca arhitectul Horia Teodoru, inginerul Corneliu Săndulescu, cu sprijinul financiar al șefului statului, Ion Antonescu, și cu pasiunea inginerului George Minescu restaurarea ansamblului de la Golești. Astfel, au fost salvate, conacul și dependințele care, ulterior au fost transformate în muzeu, purtând numele cărturarului Dinicu Goleșcu¹⁰.

În luna noiembrie a anului 1943 întreaga așezare era refăcută, iar în clădirea centrală se organizase muzeul. Institutul Național al Cooperăției a editat broșura profesorului George Fotino „Casa din Golești”, un prețios document care ne-a înfățișat prin fotografii așezarea de la Golești în mai 1942 și în noiembrie 1943.

„Văzând că Institutul Național al Cooperăției procedează stăruitor la restaurarea și reconstituirea acestei case” Elena Perticari-Davila și-a desăvârșit opera filantropică cu un nou act de donație, la fel de generos, ca acela din 1910¹¹. Aceasta a dăruit Statului român un teren de cultură în suprafață de circa 16 ha și 8000 de metri pătrați, situat în comuna Golești, județul Muscel, cu scopul ca

⁷ *Evocarea Renașterii Naționale a Țării Românești. Boierii Golești*, L.P.N. în „Jurnalul”, 23 octombrie 1939; „Cei mai de demult”, prof. I. Simionescu, în „Timpul”, 18 ianuarie, 1939; „Scrisorile Boierilor Golești. Patru volume tipărite de Așezământul Ion. C. Brătianu”, Dragoș Vrâncanu în „Curentul”, 24 ianuarie 1939, în „Pagini din istoria Muzeului Golești”, volum coordonat dr. Filofteia Pally, Editura Tiparg, Golești, Argeș, 2014, p. 59.

⁸ Muzeul Golești, Depozit documente, nr. inv. 8954.

⁹ George Minescu, *Școala de contabili cooperatori și gospodari agricoli din Golești*, în „Museum. Studii și comunicări de istorie și etnografie”, Golești-Argeș, 1978, p. 277-283.

¹⁰ Vasile Novac, *Despre începuturile Muzeului Golești*, în „Museum. Studii și comunicări de istorie și etnografie”, Golești-Argeș, 1974, p. 157-158.

¹¹ S.J.Ag.A.N, fond *familial Perticari- Davila*, pachet III, nr. act 27, f. 5.

Institutul Național al Cooperăției să desăvârșească restaurarea caselor Goleștilor și să mențină clădirii principale destinația de muzeu¹². În actul de donație, Elena Perticari-Davila a făcut următoarele precizări: „terenul va fi cultivat și întrebuințat de Institutul Național al Cooperăției, cum crede de cuviință mai bine; din acest venit Institutul sau Instituția care îi va urma, va întreține Școala de Cultură Practică și educație Cooperatistă ce va construi pe terenul caselor Goleștilor, dându-le gratuit învățătură, întreținere și îmbrăcăminte, până va la terminarea Școalei”¹³.

Despre zbulciul și frământarea prin care a trecut George Fotino până să înceapă opera de salvare a ansamblului de la Golești, a notat chiar el, în anul 1943:

„Cât m-am frământat să scap de la pieire vechea și boiereasca așezare din Golești! Cât m-am zbulciuit să redau vieții atât de glorioase ruine! Casa cea mare și-a ridicat acoperiș nou din sita mărunță, cum fusese odată. Zidurile au fost îndreptate. Odăile mari și-au adunat iarăși podoabele. Portretul Zincăi Golescu împodobește iarăși albul peretelui din salonul cu jilțuri de catifea. Chipurile Marelui Ban Radu Golescu și al lui Dinicu și Iordache Golescu, chipurile tuturor din neam se află iarăși la locșorul lor, prezidând la reînvierea unei lumi...Căsuța de la intrare, în care se întemeia cea dintâi școală de învățătură românească, este ridicată iarăși din năruială. Ce minunat lucru să mai poți zidi într-o asemenea vreme ca a noastră”¹⁴.

Odată cu terminarea lucrărilor de restaurare a început munca pentru organizarea muzeului, ce s-a înfiripat în conacul Goleștilor. George Fotino a fost numit director onorific al Muzeului *Dinicu Golescu*, la data de 8 iunie 1942, pentru activitatea depusă în cercetarea privind familia Golescu¹⁵. În calitate de director al Bibliotecii „Ion. C. Brătianu”, din București, George Fotino a donat muzeului nou înființat la Golești colecția ziarului *Românul*, lucrarea *La Roumanie*, de J.A. Vaillant (Paris, 1845), pentru a menționa doar câteva din cărțile trimise. Colaborarea dintre George Fotino și George Minescu a continuat până în anul 1948, când cel dintâi a fost arestat și trimis în închisorile comuniste (Jilava, Aiud, Sighetul Marmației).

Alături de acestea, în perioada restaurării, se începuse achiziționarea mobilierului pentru salon și pentru alte două încăperi; pentru antreul mare se cumpăraseră deja o bibliotecă și volume de scrieri vechi.

În vara anului 1943 s-a organizat prima expoziție prin eforturile lui George Fotino, George Minescu și ale Elenei Perticari-Davila. Aceasta a donat obiecte pentru buna funcționare a muzeului. Tot în același an a fost organizată și expoziția

¹² *Ibidem*, pachet XXXI, nr. act 34, f. 43.

¹³ *Ibidem*, f. 44.

¹⁴ George Fotino, *Casa din Golești*, p. 18-19.

¹⁵ Muzeul Golești, Depozit documente, nr. inv.8541.

în foișorul de pază, locul unde Tudor Vladimirescu și-a petrecut ultimele trei zile (18 -21 mai 1821), înainte de a fi arestat.

Membri din familia Golescu și urmași ai acesteia au dăruit sau vândut obiecte de-a lungul timpului. Toate acestea cu scopul de a completa și îmbogăți patrimoniul muzeului, și nu în ultimul rând de a rămâne în conștiința celor care trec pragul muzeului, căci muzeul are datoria în primul rând de a expune, obiectele de valoare culturală¹⁶.

De asemenea, *muzeu* înseamnă o pătrundere cu chei potrivite la sanctuarul în care memoria timpului și-a depozitat gânduri și existențe, gesturi și aspirații, secrete și declarații ale acelor care și-au marcat trecerea, punctând, în piatră, în literă sau penel, în suveică sau nicovală, inestimabilul cod de comunicare cu viitorul¹⁷.

Să ne închipuim că un muzeu ar fi aidoma unui album de familie, dar nu al unei familii străine, care nu ne interesează, ci al propriei noastre familii, în care ne vedem străbunii, pentru prima oară, acei oameni despre care am auzit povestindu-se dar pe care nu i-am cunoscut, prieteni și locuri pe care le-am uitat și de ce nu? chiar pe noi la vârsta primilor pași ori a primelor iubiri...

În epoca noastră, bogată în informații, nu se mai impune problema necunoașterii până la o anumită treaptă, nu se mai pune problema necunoașterii trecutului istoric. Cel puțin epocile importante sunt cunoscute, cele mai cunoscute figuri de conducători, cele mai răspândite locuri unde au avut loc evenimentele importante. Privind informațiile, pe mulți dintre noi, pașii ne-au purtat spre cărți sau spre alte surse capabile să ne informeze alte și alte informații. Și, de fiecare dată, casa aceea sau locul acela au căpătat o altă dimensiune, mai importantă, mai încărcată de valențe.

Dintre urmașii Goleștilor care au vândut și donat cele mai multe obiecte au fost fiicele lui inginerului silvic, Vasile A. Golescu care au locuit la Câmpulung Muscel, precum și verișoara acestora Zoe R. Golescu. Soția pictorului Nicolae Grant, Charlotte Grant, precum și fiul pictorului Georges N. Grant s-au numărat și ei printre aceștia.

Rada Teodoru fiica arhitectului Horia Teodoru, care locuia în București, pe strada Pasteur, nr. 61 a vândut muzeului o masă circulară, datată secolul al XIX-lea, care a aparținut lui Alexandru A. Golescu¹⁸.

Istoria familiei se regăsește în fiecare obiect. Nimic ostentativ, sunt obiecte cu foarte mult bun gust care reflectă educația elevată a proprietarilor. Domnișoarele Golescu (Elena, Viorica și Irina), fiicele silvicultorului Vasile A. Golescu și a Mariei Golescu (născută Cantilli) ele însele colecționare de obiecte decorative artizanale, au vândut și donat numeroase obiecte Muzeului de la Golești de-a lungul anilor 1976-1995.

¹⁶ Kenneth Hudson, *O istorie socială a muzeelor* Editura Meridiane, București, 1979, p.16.

¹⁷ Claudia Cleja Stoicescu, *Sub semnul Muzeului - Arta de a privi*, Editura Sport – Turism, București, 1983, p. 11.

¹⁸ Muzeul Golești, Depozit documente, act vânzare – cumpărare, nr .212, 18 iunie 1969.

Fostul director Constantin Iliescu a povestit că a mers la surorile Golescu însoțit de un prieten inginer. Surorile Golescu au locuit pe strada Soldat Dimitrie Golescu, în vila Ștefan și au oferit spre vânzare muzeului documente ale familiei (acte de succesiune, de deces de căsătorie, naștere) deosebit de valoroase pentru a reconstitui biografiile unor membri din familie mai puțin cunoscuți. O parte din colecția de fotografii¹⁹ a muzeului reprezentând membri din familia Golescu, o datorăm Elenei Golescu.

Colecția de carte a bibliotecii instituției a fost completată cu dicționare, reviste, cărți - *Les Golescu*, de George Bengescu, volumele operelor lui Voltaire, 1785 (legate în piele de vițel), Gramatica lui Gheorghe (Iordache) Golescu²⁰, *Istoria Franței* Ernest Lavisse, pentru a menționa doar pe cele reprezentative. De asemenea deosebit de valoroase sunt manuscrisele care au aparținut lui Vasile A. Golescu, traduceri făcute de George Bengescu din scrierile lui Vasile Alecsandri și Alexandru Brătescu-Voinești.

Se păstrează în Muzeul Golești un fragment de broderie cu cusături populare care a aparținut Zincăi Golescu (Fig.1).

De mare valoare sunt covoarele țărănești cu motive geometrice, din zona Muscel. Rămânând în același registru al obiectelor textile, aș enumera covorul de rugăciune executat în tehnica „Caramani”, unicat în colecția instituției, un covor persan de 3 m pe fond crem, dar și broderia persană care a aparținut lui Alexandru A. Golescu²¹, ea însăși moștenire de familie, datată secolul al XVIII-lea.

Zoe R. Golescu, nepoata lui Alexandru A. Golescu, a vândut în 1976 mai multe piese de port popular: vâlnice de diferite culori, ii, șorțuri, opinci, ciorapi, zeghe din dimie albă cu găitane, marame. Aceste piese erau din zona Muscel și Teleorman. Prezența obiectelor de port popular, dovedesc prețuirea pe care membrii familiei au avut-o pentru tradiția românească.

Dintre obiectele cu valoare memorială, amintesc broșa²² în greutate de 21, 62 g, din aur care prezintă însemnul regal cu eșarfă și montură de diamant pe litere Carmen Sylva, care prezintă 25 de diamante de mici dimensiuni care a aparținut Ecaterinei A. Golescu.

Prin frumusețe și eleganță, paftaua²³ ce a aparținut Mariei Bălăceanu ne aprinde imaginația în mrejele ei și ne conduce către vremuri misterioase demult apuse. După cum știm paftalele, reprezentau un accesoriu vestimentar obișnuit în perioada fanariotă. Această piesă este din argint, decorată cu sidef.

Printre piesele de mobilier care pot fi admirate de vizitatori în „Camera de lucru” a fraților Golescu din conacul Goleștilor, se află o masă dreptunghiulară de lemn de stejar cu picioarele în spirală și un scaun din același lemn ce prezintă pe spătar inscripția „N.G”. Un stil de mobilier prezentat în conacul Golești este acela

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ Muzeul Golești Depozit documente, act vânzare – cumpărare, nr.310, 13 mai 1970.

²² *Ibidem*, nr. inv 4589.

²³ *Ibidem*, nr. inv. 4788.

din jurul anilor 1890 – 1900 cu exemplare de mobilier greoi dominate ornamental de spirală.

Georges Grant, fiul pictorului Nicolae Grant, a fost salariatul muzeului. Inițial a fost îndrumător, apoi muzeograf în perioada 1971-1974. Soția sa, Nicolina Grant a lucrat de asemenea la Golești, fiind muzeograf în perioada 1971-1977. Fondul George Bengescu, constituit din cărți, manuscrise, fotografii, presă i s-a datorat în mare parte acestuia. Tabloul „Conacul de la Belvedere”, pictură în ulei, precum și acuarela realizată în anul 1890, „Conacul din Golești”, au completat colecția de tablouri a lui Nicolae Grant.

Charlotte Grant a donat 23 de firfirici care au aparținut părinților ei și 50 de cancee transilvănene, precum și alte obiecte de ceramică.

Dintre obiectele care au aparținut membrilor familiei și fac parte din patrimoniul muzeului amintesc ceasurile. Fie că este vorba de ceasuri de șemineu, pendule, ceasuri de călătorie sau de perete, acestea reprezintă expresia modului în care știința, tehnica și arta au contribuit la crearea uneia din cele mai fine și minuscule mașinării. Odată cu sfârșitul anilor 1800, familiile mai înstărite aveau câte un ceas în fiecare cameră, iar fiecare membru al familiei, ceasul său de buzunar.

Ceasornicul vechi, aparține stilului baroc cu cifrele orelor fixate pe plăcuțe emailate albe aflat în expoziție are suportul încărcat cu motive geometrice și florale, cu un cap de leu în față și două trunchiuri feminine în părți²⁴ (Fig. 2). Cu ajutorul mecanismului de ceasornic, funcționează și cutiile muzicale. Invenția datează de la sfârșitul secolului al XIX-lea, când în Europa și America se făcea cunoscută aparatura pentru înregistrări muzicale. Această casetă muzicală cu mecanism tip cilindru cu știfturi din metal - Geneva (1889), care a aparținut familiei Davila, este din lemn furniruit, și conține opt melodii.

Într-o familie în care prezențele feminine au fost numeroase nu au lipsit avantajele²⁵ (Fig.3). Simboluri ale frumuseții, măiestriei și perfecțiunii, sunt adevărate mărturii istorice ale perioadelor în care au fost confecționate reflectând schimbările de ordin social, politic și estetic apărute în societatea umană. În secolul al XIX-lea, se constată renunțarea la decorația excesivă caracteristică secolului anterior. Evantaiul de culoare neagră cu reflexe verzui este confecționat dintr-un schelet foaia din pene de struț. Culoarea închisă ne permite să aflăm destinația acestora: erau purtate la biserică de persoanele în vârstă sau cele aflate în doliu.

Vasul pentru supă cu capac, manufactura Villeroy-Boch²⁶, ce a aparținut Elenei Perticari-Davila (a doua jumătate a secolului al XIX-lea) este din porțelan,

²⁴ Muzeul Golești, Depozit lemn, nr.inv. 1908/256.

²⁵ Maria Bozan, *Cochetărie la feminin*, în revista „Antichități România”, Anul IV, Nr. 4 (22) iulie-august, 2007, p. 14.

²⁶ Cu o tradiție de peste 250 de ani, Villeroy & Boch, este una dintre cele mai vechi întreprinderi industriale din Europa. În 1748 Francois Boch, împreună cu cei trei fii ai săi a înființat-o în Franța, urmând ca în 1831 împreună cu Nicolas Villeroy să pună propriu-zis bazele companiei V&B, în Germania (Mettlach).

are formă ovală, prezintă două mânere și un capac decupat într-o parte. După cum observăm, pe fond alb, sunt pictați trandafiri de culoare roșie (Fig.4).

Obiecte mărunte precum o bombonieră, o umbreluță, un evantaie de fildeș și mătase, din pene de struț, flacon de parfum, o cutie de bijuterii, cutia chinezească pentru tutun, luleaua lui Nicolae C. Golescu, toc cu călimară neagră, pungă cu fir de aur, o bucată din acoperământul de zestre, al Zincăi Golescu, toate acestea ne permit să reconstituim aspecte din viața de odinioară a familiei Golescu. Aceste obiecte organizate muzeistic, ne permit să înțelegem evenimentele petrecute odinioară la conacul Goleștilor.

Fig. 1. Fragment de broderie cu cusături populare care a aparținut Zincăi Golescu.

Fig. 2. Obiectul a aparținut Elizei Băicoianu, cumnata lui Pia Davila, fiind achiziționat de la nepotul acesteia, domnul Gerota Mihai, în anul 1969.

Fig. 3. Evantaiul a aparținut Elizei Băicoianu, cumnata lui Pia Davila, fiind achiziționat de la nepotul acesteia, domnul Gerota Mihai în anul 1969.

Fig. 4. Menționăm că acest obiect a fost donat muzeului de d-l Vâlcu Cornel din comuna Izvoru-Argeș, locul unde se află conacul în care a locuit Elena Perticari-Davila.